

ΑΝΩΤΑΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Άρθρο 23(3)(β)(i) του Ν.33/64 – Μεταβατικές Διατάξεις)

ΕΦΕΣΗ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ Δ/ΡΙΟΥ ΑΡ. 129/2018

(Αρ. Υποθ. 850/2015)

14 Φεβρουαρίου, 2024

[Τ. ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, ΣΤ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ, Η. ΓΕΩΡΓΙΟΥ. Δ.Δ.]

ΜΑΡΙΑ ΖΑΝΤΗ

Εφεσείουσα

και

ΑΝΟΙΚΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΜΕΣΩ ΔΙΟΙΚΟΥΣΑΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Εφεσίβλητος

Α. Σ. Αγγελίδης με Σ. Αγγελίδη, για Ανδρέας Σ. Αγγελίδης ΔΕΠΕ, για Εφεσείουσα

Αχ. Αιμιλιανίδης με Α. Παπαμιχαήλ (κα), για Αχιλλεύς & Αιμίλιος, Κωνσταντίνος Αιμιλιανίδης, ΔΕΠΕ, για Εφεσίβλητο

Τ., ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.: Την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει η Δικαστής Στ. Χατζηγιάννη

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ, Δ.: Με επιστολή της ημερ. 31.8.2007, η Εφεσείουσα αποδέχθηκε ανεπιφύλακτα τον διορισμό της στην θέση Λειτουργού Προγράμματος Σπουδών του Εφεσίβλητου, με μισθολογική τοποθέτηση στην 1^η βαθμίδα της κλίμακας Α8. Ο εν λόγω διορισμός, της είχε προσφερθεί από την Διοικούσα Επιτροπή του Εφεσίβλητου, με σχετική επιστολή του Διευθυντή Διοίκησης και Οικονομικών ημερ. 20.8.2007.

Με επιστολή της ημερ. 22.10.2007, η Εφεσείουσα αιτήθηκε μισθολογική αναβάθμιση της. Συγκεκριμένα, αιτήθηκε όπως της αναγνωρισθούν μισθολογικά, α) το μεταπτυχιακό της δίπλωμα στη Διοίκηση Προσωπικού (MBA in Human Resource Management) το οποίο είχε λάβει στις 10.3.1997, β) η προϋπηρεσία της 16 ετών στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών και γ) η εμπειρία της σε διάφορα καθήκοντα τα οποία είχε εκτελέσει κατά την προηγούμενη επαγγελματική της σταδιοδρομία.

Με απόφαση του ημερ. 6.11.2007, ο Εφεσίβλητος αποφάσισε όπως αποδοθούν στην Εφεσείουσα 2 βαθμίδες επιπρόσθετα στην κλίμακα στην οποία βρισκόταν, για το μεταπτυχιακό της δίπλωμα, το οποίο συνήδε με τα καθήκοντα της θέσης της.

Στις 19.10.2010, η Εφεσείουσα επανήλθε με νέο αίτημα για αναγνώριση και απόδοση σ' αυτήν πρόσθετων προσαυξήσεων, λόγω της προϋπηρεσίας της στην δημόσια διοίκηση κρατικού πανεπιστημίου στην Ελλάδα. Με απόφαση του Εφεσίβλητου ημερ. 9.12.2011, την οποία κοινοποίησε στην Εφεσείουσα με επιστολή του ημερ. 22.12.2011, το εν λόγω αίτημα της απορρίφθηκε διότι είχε αποδεχθεί ανεπιφύλακτα την προσφορά της θέσης που της είχε γίνει και τους όρους αυτής, χωρίς να διατυπώσει αίτημα αναγνώρισης προϋπηρεσίας. Ως εκ τούτου, δεν είχε δικαίωμα αμφισβήτησης, της τότε μισθολογικής της τοποθέτησης.

Η Εφεσείουσα προσέβαλε την νομιμότητα της πιο πάνω απόφασης του Εφεσίβλητου ημερ. 9.12.2011, με την προσφυγή αρ. 345/2012. Εκκρεμούσης της εκδίκασης της, με απόφαση του Εφεσίβλητου ημερ. 26.3.2014, κρίθηκε ορθή η επανεξέταση του αιτήματος της Εφεσείουσας (και 2 άλλων προσώπων που είχαν καταχωρήσει παρόμοιες προσφυγές για παρόμοια αιτήματα), λόγω

«τυπικού λάθους», με αποτέλεσμα την απόρριψη της προσφυγής διότι είχε καταστεί άνευ αντικειμένου.

Ο Εφεσίβλητος, επανεξετάζοντας το αίτημα της Εφεσείουσας, αφού ζήτησε γνωμάτευση από τον νομικό του σύμβουλο, η οποία δόθηκε στις 2.7.2014 και αφού έλαβε και τις απόψεις της Ελεγκτικής Υπηρεσίας της Δημοκρατίας, ως και ενημέρωση για τα καθήκοντα της Εφεσείουσας κατά την περίοδο της εργοδότησης της στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών, αποφάσισε στις 13.2.2015, πως *«δεν νομιμοποιείται η λήψη απόφασης παραχώρησης πρόσθετων προσαυξήσεων μεταγενέστερα του διορισμού της Εφεσείουσας»*.

Η ως άνω απορριπτική απόφαση του Εφεσίβλητου ημερ. 13.2.2015, η οποία κοινοποιήθηκε στην Εφεσείουσα με επιστολή του Προέδρου της Διοικούσας Επιτροπής ημερ. 30.4.2015, αποτέλεσε το αντικείμενο της Προσφυγής αρ. 850/2015.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο, αφού εξέτασε τις προδικαστικές ενστάσεις του Εφεσίβλητου σε σχέση με την έλλειψη έννομου συμφέροντος και εκτελεσιότητας της προσβαλλόμενης απόφασης, κατέληξε πως:

α) «η επίδικη απόφαση είναι μη εκτελεστή, αλλά βεβαιωτικού χαρακτήρα της αρχικής απόφασης διορισμού της Εφεσείουσας σε συγκεκριμένη κλίμακα και βαθμίδα» και

β) η Εφεσείουσα «στερείται εννόμου συμφέροντος να ζητά αργότερα ουσιαστικά αναψηλάφηση, αιτούμενη την παροχή πρόσθετων προσαυξήσεων, της εν λόγω πράξης διορισμού της, την οποία αποδέχθηκε, επικαλούμενη στοιχεία, τα οποία στο σύνολο τους, ως προανέφερα, προϋπήρχαν του προαναφερθέντος διορισμού».

Η κατάληξη αυτή του πρωτόδικου Δικαστηρίου οδήγησε σε απόρριψη της προσφυγής και συνακόλουθα, επικύρωση της επίδικης απόφασης ημερ. 13.2.2015.

Η Εφεσείουσα θεωρεί εσφαλμένη την πρωτόδικη απόφαση και με την παρούσα Έφεση επιδιώκει την ανατροπή της, στη βάση τεσσάρων (4) λόγων Έφεσης.

Ειδικότερα, με τους 1^ο και 2^ο λόγους Έφεσης, η Εφεσείουσα προσβάλλει, αντίστοιχα, ως εσφαλμένη την κατάληξη του πρωτόδικου Δικαστηρίου α) ότι η Εφεσείουσα στερείται εννόμου συμφέροντος για προσβολή της επίδικης απόφασης του Εφεσίβλητου και β) ότι η επίδικη απόφαση είναι μη εκτελεστή αλλά βεβαιωτικού χαρακτήρα

της αρχικής απόφασης διορισμού της Εφεσείουσας σε συγκεκριμένη κλίμακα και βαθμίδα.

Περαιτέρω, με τον 3^ο λόγο Έφεσης, η Εφεσείουσα υποστηρίζει ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα δεν εξέτασε τους προβληθέντες λόγους ακύρωσης που αφορούσαν την ουσία της προσφυγής, ενώ με τον 4^ο λόγο Έφεσης προσβάλλει ως εσφαλμένη την ενδιάμεση απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου ημερ. 29.12.2017, με την οποία απορρίφθηκε το αίτημα της Εφεσείουσας για προσαγωγή μαρτυρίας.

Διαφορετική είναι η θέση του Εφεσίβλητου, ο οποίος υποστηρίζει την ορθότητα της πρωτόδικης απόφασης και απορρίπτει τις εισηγήσεις της Εφεσείουσας.

Προέχει η εξέταση του 1^{ου} λόγου Έφεσης, στα πλαίσια του οποίου, ο ευπαίδευτος συνήγορος της Εφεσείουσας εισηγήθηκε πως αυτή είχε έννομο συμφέρον να προσβάλει την επίδικη απόφαση, αφού αυτή αφορούσε νέο, ξεχωριστό αίτημα της, που υποβλήθηκε μετά το διορισμό της, για αναγνώριση της 16ετούς προϋπηρεσίας της στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών, για σκοπούς μισθολογικής αναβάθμισης. Είναι σημαντικό, σύμφωνα με την Εφεσείουσα, το

γεγονός ότι το εν λόγω αίτημα της είχε ικανοποιηθεί μερικώς, στο βαθμό που αφορούσε την αναγνώριση του μεταπτυχιακού της τίτλου για μισθολογικούς σκοπούς.

Εξετάσαμε με κάθε προσοχή την πιο πάνω εισήγηση του ευπαίδευτου συνηγόρου της Εφεσείουσας, την οποία προέβαλε τόσο πρωτόδικα, όσο και ενώπιον μας. Αυτή δεν μας βρίσκει σύμφωνους, για τους πιο κάτω λόγους:

Σύμφωνα με τη νομολογία, η ελεύθερη και ανεπιφύλακτη αποδοχή μιας διοικητικής πράξης, συνεπάγεται αποστέρηση του έννομου συμφέροντος προσβολής της με προσφυγή. (βλ. **Π. Κύρου v. Πανεπιστημίου Κύπρου (2017) 3 (Α) ΑΑΔ 217** και **Α. Μιχαήλ v. Κεντρικής Τράπεζας της Κύπρου κ.ά., ΕΔΔ 82/2018** και **83/2018, ημερ. 11.1.2024**). Η ίδια προσέγγιση ακολουθείται και από το Συμβούλιο της Επικράτειας (βλ. Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικράτειας 1929 – 1959, σελ. 260, 261), όπου σημειώνεται πως, «γενικώς, δεν δημιουργείται έννομο συμφέρον οσάκις διαπιστώνεται ότι ο αιτών συνήνεσε καθ' οιονδήποτε τρόπο στην έκδοση της πράξης. Η γενόμενη τυχόν αποδοχή της προσβαλλόμενης πράξης από του αιτούντα καθιστά απαράδεκτη την και' αυτής στρεφόμενη αίτηση ακυρώσεως, ελλείψει συμφέροντος.»

Σχετικό επί του θέματος είναι και το πιο κάτω απόσπασμα από το **Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου, Τόμος 2, 16^η έκδοση (2022)** του **Επ. Σπηλιωτόπουλου**, στις **παρ. 457 και 458, σελ. 105 και 106**, που συνοψίζει την ορθή προσέγγιση επί του θέματος:

«457. Το έννομο συμφέρον πρέπει να υπάρχει σωρευτικά σε τρία χρονικά σημεία: α) κατά την έκδοση προσβαλλόμενης πράξης (ΣΕ 4964/2012), β) κατά την άσκηση της αίτησης ακυρώσεως, δηλαδή κατά την κατάθεσή της και γ) κατά την τελευταία συζήτησή της. **Το έννομο συμφέρον μπορεί να μην δημιουργηθεί ή μπορεί να εκλείψει μετά τη δημιουργία του για λόγους υποκειμενικούς, που αφορούν του αιτούντα ή αντικειμενικούς.** Έτσι, η δημιουργία έννομου συμφέροντος εμποδίζεται, αν η προσβαλλόμενη πράξη είναι θετική και εκδόθηκε μετά από αίτηση του προσώπου που ασκεί την αίτηση ακυρώσεως ή προκλήθηκε από αυτό, ή **εάν ο αιτών έδωσε κατά οποιοδήποτε τρόπο την συναίνεσή του για την έκδοση της πράξης (ΣΕ 2356/1964, 2468/2009).**

458. Το έννομο συμφέρον που υπάρχει κατά την έκδοση της προσβαλλόμενης πράξης ή την άσκηση της αίτησης ακυρώσεως εκλείπει, παύει να υπάρχει από αντικειμενικούς λόγους και η δίκη καθίσταται άνευ αντικειμένου, εάν διακόπηκε ο νομικός δεσμός που συνδέει τον αιτούντα με την προσβαλλόμενη πράξη (ΣΕ 2473/1970), όπως όταν ο αιτών έχασε, μετά την έκδοση της πράξης, την ιδιότητα με την οποία είχε υποστεί τη βλάβη (ΣΕ 1757/2005), καθώς **και με αποδοχή της πράξης από τον αιτούντα** (Δ/γμα 18/1989, άρθρο 29). Η αποδοχή μπορεί να είναι ρητή, δηλαδή, να προκύπτει από σχετική δήλωση του αιτούντος, ή σιωπηρή δηλαδή, να συνάγεται από συμπεριφορά του, η οποία δεν αφήνει αμφιβολία για την έννοια της όπως π.χ. είναι η ανεπιφύλακτη συμμετοχή στη διαδικασία έκδοσης της πράξης και ειδικότερα η υποβολή προσφορών σε διαγωνισμό δημοσίων έργων χωρίς επιφύλαξη για τη νομιμότητα της διακήρυξης. **Η αποδοχή πρέπει i) να είναι σαφής και ανεπιφύλακτη**, ii) να μην έγινε από νόμιμη υποχρέωση (ΣΕ 4528/1976, 4071/1990) ή λόγω οικονομικής ανάγκης (ΣΕ 2407/1970) ή λόγω παράνομης βίας ή απειλής (ΣΕ 2013/1959) ή διότι η παράλειψή της θα είχε για τον αιτούντα δυσμενείς συνέπειες (ΣΕ 1568/1960) και iii) να προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου (ΣΕ 2087/1970) ή, όταν δεν είναι ρητή να συνάγεται από αναμφισβήτητες πράξεις. Η παραίτηση από το δικόγραφο της αίτησης ακυρώσεως δεν υποδηλώνει αποδοχή της πράξης. Επίσης, το έννομο συμφέρον παύει να υπάρχει, εάν απωλέσθηκε η ιδιότητα υπό την οποίαν δημιουργείται βλάβη από την πράξη (ΣΕ 280/1996) εκτός

αν επικαλείται τυχόν δυσμενείς συνέπειες σε βάρος της από τη προσβαλλόμενη πράξη (ΣΕ4888/021, ΣΕ 1792/2014)»

Στην προκειμένη περίπτωση, προκύπτει κατά αδιαμφισβήτητο τρόπο, στη βάση των επίδικων γεγονότων, πως η Εφεσείουσα, στις 31.8.2007 αποδέχθηκε τον επίδικο διορισμό της, με μισθολογική τοποθέτηση στην 1^η βαθμίδα της κλίμακας Α8. Η αποδοχή της ήταν σαφής και εκούσια, δόθηκε δηλαδή με ελεύθερη βούληση και χωρίς καμιά επιφύλαξη. Το γεγονός ότι ο Εφεσίβλητος δεν απέρριψε, αλλά αποδέχθηκε στις 6.11.2007 και απέδωσε σ' αυτήν, μετά το διορισμό της, κατόπιν αιτήματος της ημερ. 22.10.2007, δύο επιπρόσθετες προσαυξήσεις για το μεταπτυχιακό της δίπλωμα, ουδόλως κατά την κρίση μας, επηρεάζει την έλλειψη εννόμου συμφέροντος της Εφεσείουσας να προσβάλει την επίδικη απόφαση για απόρριψη του αιτήματος της, σε σχέση με την προϋπηρεσία της στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Τούτο γιατί η εκ των υστέρων του διορισμού της και εν μέρει ικανοποίηση του αιτήματος της για άλλο λόγο, δεν μπορεί καθ' οιονδήποτε τρόπο να αλλοιώσει την προγενέστερη ανεπιφύλακτη αποδοχή του διορισμού της στην συγκεκριμένη βαθμίδα και κλίμακα, ούτε και μπορεί να προσδώσει σ' αυτήν έννομο συμφέρον προκειμένου να αμφισβητήσει την νομιμότητα και ορθότητα της μεταγενέστερης απορριπτικής απόφασης του Εφεσίβλητου σε σχέση με την προϋπηρεσία της.

Κατά συνέπεια προς τα ανωτέρω, κρίνουμε πως η ανεπιφύλακτη αποδοχή από την Εφεσείουσα στις 31.8.2007, της πρότασης διορισμού της ημερ. 20.8.2007, αποστερεί από αυτήν το έννομο συμφέρον να αμφισβητήσει την ορθότητα της μεταγενέστερης επίδικης απορριπτικής απόφασης του Εφεσίβλητου ημερ. 13.2.2015 και ορθά το πρωτόδικο Δικαστήριο αποδέχθηκε προς τούτο την σχετική προδικαστική ένσταση του Εφεσίβλητου.

Συνεπώς, ο 1^{ος} λόγος Έφεσης δεν ευσταθεί και απορρίπτεται.

Παρά το γεγονός ότι η πιο πάνω κατάληξη μας προδιαγράφει και την τύχη της Έφεσης, εν τούτοις, θεωρούμε ορθό να εξετάσουμε και τον 2^ο λόγο Έφεσης, στα πλαίσια του οποίου, ο ευπαίδευτος συνήγορος της Εφεσείουσας, εισηγήθηκε πως η επίδικη απόφαση ημερ. 13.2.2015 λήφθηκε στα πλαίσια επανεξέτασης, κατόπιν ανάκλησης και με αυτή απορρίφθηκε το αίτημα της Εφεσείουσας για αναγνώριση προϋπηρεσίας, κατόπιν έρευνας πρόσθετων νέων στοιχείων, που συνίσταντο στην επιστολή της Ελεγκτικής Υπηρεσίας της Δημοκρατίας ημερ. 31.7.2014, ως και στην αλληλογραφία που είχε ο Εφεσίβλητος με το Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών για τη θέση και τα αναλυτικά καθήκοντα της Εφεσείουσας κατά την περίοδο

εργοδότησης της στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών 1991-2007. Σύμφωνα με τον ευπαίδευτο συνήγορο της Εφεσείουσας, τα νέα αυτά στοιχεία, καθιστούσαν την επίδικη απόφαση εκτελεστή.

Σε σχέση με τα χαρακτηριστικά της βεβαιωτικής πράξης, σχετικό είναι το ακόλουθο απόσπασμα από την πρόσφατη απόφαση στην υπόθεση **Melinda Matute Respicio v. Δημοκρατίας, ΕΔΔ 25/2018 ημερ. 15.12.2023**, με αναφορά στην υπόθεση **Χρήστου v. Υπουργικού Συμβουλίου (1999) 3 ΑΑΔ 71, σελ. 75:**

*«Βεβαιωτική είναι η πράξη που έχει το αυτό περιεχόμενο με προσεκδοθείσα εκτελεστή και η οποία την επιβεβαιώνει. Επίσης πράξη που δηλώνει απλή εμμονή της Διοίκησης σε προηγούμενη πράξη, έστω κι αν δεν επαναλαμβάνει το περιεχόμενό της, θεωρείται επίσης βεβαιωτική (βλέπε Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας 1929 - 1959, σελ. 240, **Kefala v. Republic (1972) 3 C.L.R. 225**, **Christofides v. The Ministry of Finance (1971) 3 C.L.R. 302** και **Pieris v. Republic (1983) 3 C.L.R. 1054**).*

*Εκτελεστή θεωρείται η πράξη η οποία άνκαι περιέχει απλή επιβεβαίωση της προηγούμενης απόφασης, εν τούτοις εκδόθηκε ύστερα από νέα έρευνα της υπόθεσης. Νέα έρευνα θεωρείται η λήψη υπ' όψιν νέων ουσιωδών νομικών ή πραγματικών στοιχείων. Νέα έρευνα υπάρχει ιδίως αν εξεταστούν στοιχεία κρίσης που έχουν πρόσφατα προκύψει ή προϋπήρχαν αλλά ήταν άγνωστα και λαμβάνονται υπ' όψιν για πρώτη φορά (**Varnava v. Republic (1968) 3 C.L.R. 566** και **Kelpis v. Republic (1970) 3 C.L.R. 196**).*»

Συμφωνούμε πλήρως με την προσέγγιση του πρωτόδικου Δικαστηρίου ως προς το ζήτημα αυτό και παραθέτουμε αυτούσιο το ακόλουθο απόσπασμα από την πρωτόδικη απόφαση:

«Η αιτήτρια, καταρχήν, δεν προσκόμισε οποιαδήποτε νέα, σε σχέση με τον αρχικό διορισμό της, στοιχεία, προς υποστήριξη του αιτήματός της. Τα **στοιχεία**, στα οποία βασίζει το αίτημα της **προϋπήρχαν του αρχικού διορισμού της** στο καθ' ου η αίτηση, η δε αναζήτηση περαιτέρω διευκρινήσεων επ' αυτών από το Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών δεν αλλοιώνει το γεγονός, ότι **αυτά ανάγονται στον πριν το διορισμό της αιτήτριας χρόνο αλλά και ότι ήταν, στην ουσία τους, υπόψη του καθ' ου η αίτηση**. Ούτε η γνωμάτευση του νομικού συμβούλου ή η έκθεση της Ελεγκτικής Υπηρεσίας της Δημοκρατίας, μπορεί να θεωρηθούν νέα στοιχεία. Συνεπώς, κατά την κρίση μου, η **επίδικη απόφαση είναι μη εκτελεστή, αλλά βεβαιωτικού χαρακτήρα της αρχικής απόφασης διορισμού της αιτήτριας, σε συγκεκριμένη κλίμακα και βαθμίδα**. Είναι γεγονός, ότι το καθ' ου η αίτηση παράθεσε, ως αιτιολογία για την απόρριψη της αίτησης της αιτήτριας και εύρημα του περί μερικούς συνάφειας των καθηκόντων που εκτελούσε η αιτήτρια πριν τον διορισμό της με τα καθήκοντα της επίδικης θέσης (βλ. ανωτέρω απόφαση), ώστε να εγείρεται το ερώτημα προς απάντηση, κατά πόσο συνιστά κάτι τέτοιο επανεξέταση του αρχικού διορισμού της αιτήτριας και της με αυτού του διορισμού μισθολογικής τοποθέτησης επί της ουσίας και, άρα, νέας εκτελεστής απόφασης. Αυτή η αιτιολογία, όμως, κρίνω από την ίδια την πράξη (βλ. ανωτέρω), ότι δόθηκε ως διαζευκτική, επικουρική ή παράλληλη αιτιολογία της αναφερόμενης ως πρώτης αιτιολογίας απόρριψης της αίτησης της αιτήτριας, ως αυτή ρητώς καταγράφηκε στα πρακτικά, ότι δηλαδή η αιτήτρια είχε αποδεχθεί ανεπιφύλακτα την αρχική απόφαση διορισμού της, γεγονός που συνιστά, ουσιαστικά και κατά την άποψη μου με σαφήνεια, πρωτίστως άρνηση του καθ' ου η αίτηση επανεξέτασης του αρχικού διορισμού της αιτήτριας επί της ουσίας του, ως ορθά, κατά την άποψη μου, εισηγήθηκε η πλευρά του καθ' ου η αίτηση.»

Συνακόλουθα, ο 2^{ος} λόγος Έφεσης δεν γίνεται αποδεκτός και επίσης απορρίπτεται.

Η πιο πάνω κατάληξη μας οδηγεί αναπόφευκτα σε απόρριψη της Έφεσης, χωρίς να καθίσταται ανάγκη εξέτασης των 3^{ου} και 4^{ου} λόγων Έφεσης, οι οποίοι αφορούν την κρίση του πρωτόδικου Δικαστηρίου να μην εξετάσει, με δεδομένη την κατάληξη του ως ανωτέρω, τους προβληθέντες λόγους ακύρωσης οι οποίοι σχετίζοντο

με την ουσία της προσφυγής, ως και την ενδιάμεση απόφαση του Δικαστηρίου για προσαγωγή μαρτυρίας που είχε σχέση με τον ιοχυρισμό περί άνισης μεταχείρισης σε βάρος της Εφεσείουσας.

Για όλα τα πιο πάνω, η Έφεση απορρίπτεται.

Επιδικάζονται έξοδα προς όφελος του Εφεσίβλητου και σε βάρος της Εφεσείουσας ύψους €3.000 (πλέον ΦΠΑ αν υπάρχει).

Τ. ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.

ΣΤ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ, Δ.

Η. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ.

/Α.Α.Ο.